

ŠTEKSON

CIDAYS

III. ROČNÍK 10/2018

77.narozeniny
slaví dlouholetý
basista a zpěvák
skupiny Fešáci

ROBERT MOUCHA.

Přejeme mu všichni
hodně štěstí, pevné
zdraví a stále tak
krásné písničky
jako je např. Muž s
hlasem medovým.
Fešáci

TRAMPSKÉ MUZEUM

*Kamaráde a kamarádko,
zveme Tě na
III. muzejní potlach
Trampského muzea
5. – 7.10. 2018
v RZ Radost Horní Jelení*

*odpolední soutěže od 14h.
zapálení slavnostního ohně v 18h.*

VELKÝ PIVNÍ VANDR Jiří Löfelman Léfa

VII. pokračování – přepis Iva Sluníčko

Pátek 24. 8. 1973

Ranní chlad byl tak úporný, že i ostatní kamarádi s novým rozbřeskem opustili svá prochládlá lože a rozdělali oheň a poskakovali prokřehlí kol tohoto zdroje tepla tak dlouho, než slunce rozpustilo stříbřitý jinováč z okolních lučních travin. Při pohledu na letní bleděmodrou oblohu tramská srdce zaplesala a někdo z přítomných trampů pronesl hřejivou větu: *"To zas bude pařák"*. Následovala chvíle ticha a pak proběhlo rozřešení pátečního programu, který nebyl nijak zvlášť náročný, protože tento den byl předurčen jako den malomocných, což znamenalo doslova hnití tramských těl na prudkém slunečním žáru.

Ospalý, nočním chladem zdeptaný tramp Léfa nepočkal ani na povel příkazující zalehnoutí na navlhlou zem a oděn jako pračlověk z doby ledové, padl do orosené trávy a ihned na jejím zeleném koberci tvrdě usnul. Znásilněný tramp Šejna zaujal ležení v koruně nejvyššího stromu a rozechvěn pozoroval bystrým zrakem širé okolí, zdali se k jejich tramskému campu neblíží zase nějaká sloní žena. Teplomil Cvalda s bronzožroutem Mártym se vystavili sluneční žhavé kouli tak úporně, že se z jejich těl chvílemi čadilo jako z nedopalků odhozených nedokouřených cigaret, které jsou tak často k vidění na nádražních peronech. Slunné dopoledne proběhlo v naprosté pohodě, klidu a míru. Pouze teple oděný tramp Léfa z hlubokého spánku chvílemi vykřikoval slova jako *"nepřikládejte mě prosím znovu do toho ohně, jsem tramp Léfa a né kazatel Jan Hus, navíc vaše ošklivá rozverná hra na koncilium z Kostnice nebo jako se tato řiť nazývá, není důstojná pro slušně vypadající občany a na mém ztepilém těle vysoká teplota zanechá jistě následky, poněvadž mám již ručičky a nožičky osmahnuté na uhel."* Léfovy hrůzné sny přerval až rozkřáplý zvuk zvonivšího zvonu, přicházející z nedalekého zručského zámečku, který oznamoval právě poledne.

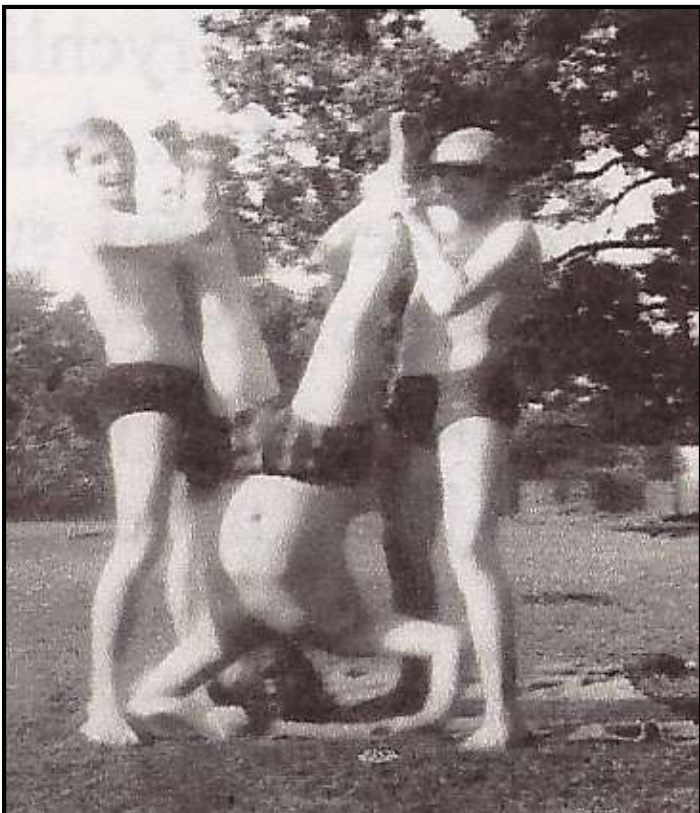
Tramp Šejna, leknuvší se ryčného zvonění zvonu, spadl se stromu a ihned na to oznámil ostatním kamarádům, že tento strom je špatná schovka, poněvadž větve jsou dobré pro ptáky, hovada a jiné poletující živé blbosti a ne pro něho inteligentního člověka. Pak dokopal svůj nevzhledný bágel do hustého křoví řka při tom, že není zvědav na další záchvaty chlípnosti, kterými trpí sloní žena, a tak raději odchází do městečka Zruče zrestaurovat své zubožené vyčerpané tělo. Trampové Mártý a

Cvalda se ihned jednomyslně shodli na názoru, že jejich tělesné schránky jsou také značně vyčerpané a taktéž je nevyhnutelně nutné zajistit pro zneuctěného kamaráda Šejnu tělesnou ochranu pro případ dalšího napadení a znásilnění jeho těla i ducha. Pouze tramp Léfa stále ještě pociťoval potřebu být malomocným, a tak mu kamarádi svěřili své nemovitosti s vyřčeným příkazem *"hlídej rafane"* a odešli v dál.

Horké odpoledne se táhlo u řeky jako kvalitní žvýkací pryž vyrobená podle nejnovějších technologií pod světoznámou značkou bubblegum. Vzrušení nastalo pouze ve 14 hodin středoevropského času, když přikvačila do tramského tábora jakási ošklivá dívčina polské národnosti a vtiskla do Léfovy chvějící se dlaně malý ušmudlaný lístek, kde bylo napsáno lámanou češtinou: *"Muset já do vaseho Praha, prijekat tam moj brat Stašek, blondaček musima se brzky videt, tak brzko napisaj mně. Ahój tvoja Janina Socko"*.

S prvním večerním stínem zaznělo směrem od městečka Zruče něco, co znělo chvílemi jako zpěv totálně hluchých opilců a chvílemi zase jako úsporná písnička šprýmařů Šimka a Grossmanna, což znamená, že všechny žádané hity se přezpívají současně, to jest v jediném audiochumlu. Za drahnou chvíli se opravdu na obzoru objevily tři o sebe klopýtající postavičky, mávající při tom rukama směrem k Léfově rozhořčené postavě. Přicházející trampové již z dále oznamovali, že nemají dalších chutí v tomto malebném kraji pobývat, a tak neprodleně druhý den ráno sbalí své saky paky a odtáhnou směrem na Kameňák, což znamená pro paďoury ves oficiálně

pojmenovanou Kamenný přívoz. Kamarád Léfa ihned přitakal a dodal s lišáckým úsměvem, že změna je život, a tak byl plán přesunu jednohlasně schválen. Po zažehnutí malého ohýnku trampové natáhli svá znavená těla na rozprostřené cely a zvolna popíjejíc z lahví, ve kterých pěnílo zteplalé pivo nevalné chuti, vzpomínali na dny předešlé a znovu si se smíchem připomínali veselé chvíle, které v průběhu tohoto pivního vandru prožili. S posledním douškem tekutého chleba dozněla i poslední slova večerního humorného vyprávění a vše se náhle propadlo do kouzelného klína snů.

HRŮZA V LESE - Artur Conan Doyle

Tento příběh převyprávěl Grahame.

Když lidem vyprávím, že jsem nějaký čas žil ve světě velkých prehistorických monster, nevěří mi. A když řeknu, že jedna z těch stvůr mě pronásledovala a vyslídila, myslí si, že jsem šílený. A přitom je to slovo od slova pravda. Stalo se to teprve před pár lety. Moji přátelé a já jsme přes ten ohromující ztracený svět klopýtali. Bylo to, jako by se tam zastavil čas. Od úsvitu se tam nic nezměnilo.

Z nebe se střemhlav vrhali velcí okřídlení tvorové. Dinosauři velcí jako domy se potulovali zemí a svou tíhou drtili pod nohama stromy. Pláně a lesy tohoto cizího světa byly plné jiných obrovských příšer, o kterých si lidé myslí, že vymřeli před miliony let. Tento fantastický svět jsem s přáteli objevil v Jižní Americe. Bylo to tisíce mil proti proudu velké řeky Amazonky, kam si před námi netroufl vkročit žádný bílý muž. Byl jsem nejmladší ze skupiny badatel. Během těch ohromujících měsíců jsme spolu prožili mnohá nebezpečí a dobrodružství. Setkání, ze kterého nejvíce vstávají vlasy na hlavě, se však přihodilo mně.

Na noc jsme rozbili tábor ve velkém hustém lese. Nemohl jsem spát, a protože jsem byl mladý, nebyl jsem spokojen s pouhým pozorováním větví nad sebou. Rozhodl jsem se trochu bádát na svou pěst. Odplížil jsem se od svých kamarádů, kteří chrápali ve spacích pytlích vedle ohně. Neurazil jsem ani sto metrů a už jsem toho litoval. Byl jsem sám v pralese a nevěděl jsem co je přede mnou. Ale vrátit zpátky jsem se už nemohl. Představil jsem si, že by se jeden z mých přátel vrátil a uviděl mne. Mysleli by si, že jsem blázen, který vyšel ven a zbaběle se vrátil zpátky.

Nechával jsem za sebou klopýtavé stopy. V tom lese to bylo strašné. Rostly tam silné nebetyčné stromy, jejichž větve a listy se doširoka rozprostíraly, takže jsem nad

sebou velmi dlouhou dobu neviděl měsíc. Ten však náhle zazářil mezerou a zaplavil zemi stříbrným světlem. Nervózně jsem pohupoval puškou na rameni a vybíral si cestu mezi kořeny a kupami listů na zemi. Dlouhou dobu jsem nezahlédl jakékoliv známky života, ačkoliv je bylo kdesi ve tmě slyšet. Po chvíli jsem přešel přes potok a začal jsem sledovat jeho směr. Ten mne dovedl do bažin, kde jsem potkal prvního z velkých tvorů, které jsem měl té noci ještě potkat.

Velké okřídlené stvoření, které ze všeho nejvíce vypadalo, jako létající kostra, se vzneslo přede mnou a plachtilo vzduchem. Ztuhl jsem na místě a neodvážil se pohybu. Příšera vzlétla mezi stromy a potom se vrátila a usadila se s mohutným tlučením křídel, klesajíc opět na místo, kde v močálech odpočívala. Srdce mi rychle bilo šokem z toho nečekaného setkání, ale donutil jsem se pokračovat v pohybu. Jak noci přibývalo, obyvatelé lesa se stahovali do svých příbytků. Postupoval jsem v před a zároveň si uvědomoval hluboký dunivý zvuk. Bylo to jako vroucí kotel nebo bublání velkého hrnce. Brzy jsem k tomu zdroji hluku přišel. Uprostřed malé světliny jsem objevil jezero plné puchýřů praskajícího plynu. Půda okolo byla tak horká, že jsem na ni těžko mohl položit ruku. Na svých cestách jsem už podobné tůně viděl, obvykle se vyskytovaly na

svazích kráterů. Napadla mě strašná myšlenka, že ke všemu možnému nebezpečí jsme na naší cestě za poznáním možná sestoupili po svazích vulkánu. Kdyby to byla pravda a kdyby vulkán explodoval, neměli bychom žádnou naději.

Rozhodl jsem se vrátit rychle zpět do tábora a informovat své druhy o tomto objevu. Byla to hrůzostrašná vycházka a jedna z těch, které mi navždy zůstanou v paměti. Plížil jsem se mezi stíny po okrajích mýtin, zalitých silným měsíčním svitem. V lese, kam jsem se doplížil, jsem zůstal stát s bušícím srdcem, když

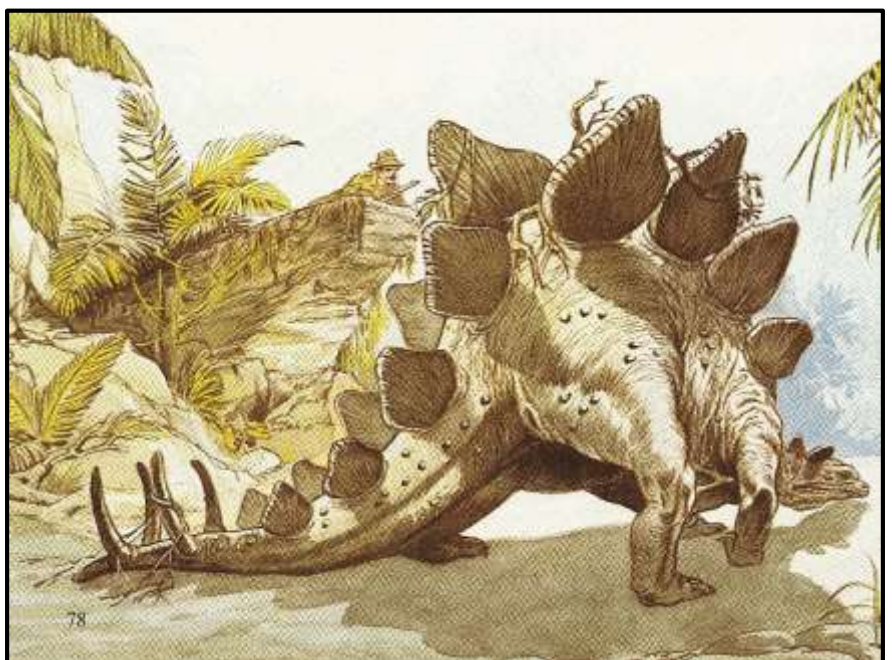
jsem zaslechl praskot lámaných větví. Procházel tam nějaké divoké zvíře. Pak se zase nejasně mihl nějaký velký stín, který okamžitě zmizel. Velké tiché stíny podle všeho měkce našlapovaly. Konečně jsem mezi stromy zahlédl záblesky vody. O deset minut později jsem byl mezi rákosím na břehu jezera, které jsem viděl předešlého dne. Sklonil

jsem se a zhluboka se napil. Nad místem, kam jsem došel, se vinula široká pěšina. Zcela určitě to bylo jedno z míst, kam chodila pít zvířata. Blízko u okraje vody byla velká plochá skála. Na tu jsem vyšplhal, a když jsem se na její vršek položil, měl jsem skvělý výhled do všech stran.

Jezero přede mnou leželo, jako louže rtuti. V jeho středu se jasně odrážela měsíční zář. Bylo mělké a na mnoha místech jsem viděl písčiny, které vystupovaly nad vodou. Na žlutém písku bylo možné spatřit známky života. Na písku se procházelo stvoření, které vypadalo jako velká labuť s nemotorným tělem a vysokým krkem. Tvor se ponořil do vody a zmizel mi z očí. Dole pode mnou se přišla napít další dvě stvoření, která vypadala, jako přerostlé ještěrky. Přikrčily se nad vodu a jejich dlouhé jazyky se jako stuhly vymrštily do vody a chlemtaly ji. Napít se přišel se svou laní a dvěma kolouchy i obrovský jelen s rozvětveným parožím. Žádný takový jelen už nikde na zemi neexistuje. Největší los, jakého jsem kdy viděl, by těžko dosáhl po plece tomu tvor, který se napájel u jezera. Jelen náhle varovně zafrkal a zmizel se svou rodinou v rákosí. Dvě velké ještěrky také rychle odcupitaly do úkrytu. Pěšinou se blížil nově příchozí.

Na okamžik jsem přemýšlel, kde jsem mohl vidět takový neohrabaný tvar. Zvíře mělo vyklenutý hřbet lemovaný trojúhelníkovými deskami a zvláštní, jakoby ptačí hlavu, kterou neslo těsně nad zemí. Na konci ocasu mu vyrůstaly kostěné trny, zatímco celé jeho tělo, jako brnění pokrývaly kostěné pláty.

Přemýšlel jsem, proč se mi zdá, že takovou strašnou bytost znám. Potom mi to došlo, viděl jsem spoustu kreseb tohoto zvířete v knihách o dinosaurech, kde se objevovala zvířata, která žila na zemi dlouho před vznikem člověka. A to byl stegosaurus. Země se otřásala pod jeho strašlivou tíhou. Tichou nocí se nesl zvuk polykané vody. Pět minut byl tak blízko mé skály, že kdybych natáhl ruku, mohl bych se dotknout jeho hřbetu. Potom se odsunul zpátky a ztratil se mezi stromy.

Podíval jsem se na hodinky a zjistil, že je půl třetí ráno, nejvyšší čas, abych se vrátil do tábora. Zpět jsem šel svou cestou podél potoka. Byl jsem v duši spokojený. Cítil jsem, že jsem odvedl dobrou práci a že nesu svým druhům dobré zprávy. Mohl jsem jim

povědět, že jezero je plné zvláštních tvorů, o nichž člověk věří, že vyhynula před miliony let. Cestou jsem

přemýšlel o tom, že jen málo lidí na světě mohlo prožít tak zvláštní noc. Šplhal jsem do svahu a zabýval se těmito myšlenkami, když jsem za sebou uslyšel hluk. Bylo to něco mezi chrápáním a vrčením, temné, hluboké a hrozné. Nějaké zvíře bylo zcela zřetelně blízko mne. Ale nebylo nic vidět, a tak jsem chvátil dál svou cestou. Neušel jsem moc velký kus, když se zvuk opakoval, stále byl za mnou, ale byl hlasitější a ještě strašlivější, než předtím. Zastavilo se mi srdce a hlavou mi blesklo, že zvíře jde za mnou. Zamrazilo mě a hrůzou mi vstaly vlasy na hlavě. Stál jsem s roztřesenými koleny a vytřeštěnými očima jsem zíral na pěšinu pode mnou, ozářenou měsícem. Všechno bylo tiché jako v krajině snů. Stříbrné mýtiny a černé skvrny křoví, nic jiného jsem neviděl. Potom se tichem opět ozvalo to hluboké hrdelní zaskřehotání, mnohem hlasitěji a blíže než předtím. Už nebylo pochyb, něco šlo po mých stopách a každou minutu se to blížilo. Stál

jsem tiše a zíral dozadu. Potom jsem to uviděl. Na vzdálenějším konci mýtiny, kterou jsem právě přešel, se mezi křovím něco hýbalo. Objevil se velký tmavý stín a skočil do jasného měsíčního svitu.

Řekl jsem „skočil“, protože zvíře se pohybovalo jako klokan, skákalo ve vztyčené poloze na svých silných zadních nohách, zatímco přední drželo ohnuté před sebou. Bylo obrovské a silné jako vzpřímený slon. Nehledě na svou hmotu, pohybovalo se rychle a hbitě. Jeho divoký řev a strašná energie mi potvrdily, že je to jeden z velkých masožravých dinosaurů, nejstrašnější zvíře, které kdy chodilo po zemi. Velká bestie běžela a každých dvacet metrů se spouštěla na přední nohy a nasála pach mé stopy. Občas se na chvíli spletla, ale potom stopu rychle chytla a okamžitě skočila zpátky na pěšinu, kterou jsem po sobě zanechal.

Kdykoliv, když myslím na tuto noční můru, orosí se mi čelo. Co jsem mohl dělat? V ruce jsem měl zbraň, která mi byla k ničemu, jak by mi mohla pomoci? Rozhlédl jsem se po nějaké skále nebo stromě, ale byl jsem v křovinatém lese, kde nebylo v dohledu nic vyššího, než mladý strom. Věděl jsem, že příšera mě může ze stromu setřást, jako kdyby to byl rákos. Jediná možnost byla vznést se do vzduchu. Na hrubé, popraskané zemi jsem se nemohl rychle pohybovat, ale když jsem se v zoufalství rozhlédl kolem sebe, viděl jsem dobře patrnou vydupanou pěšinu, která vedla přede mnou, byly tam stopy divokých zvířat. Odhodil jsem pušku a uháněl, co nejrychleji jsem dokázal. Nohy mě bolely, hrud' ztěžkla a měl jsem pocit, že mi nedostatkem vzduchu praskne hrdlo. Ale s tou hrůzou v zádech jsem běžel, běžel a běžel. Nakonec jsem zastavil, nemohl jsem se skoro pohybovat. Na chvíli jsem si myslel, že jsem utekl. Pěšina se tiše vinula za mnou a funění se objevilo nade mnou. Bylo mi přímo v patách. Nyní mě skutečně mohlo vidět. Dal jsem se zase do běhu, zvíře mě lehkými skoky pronásledovalo. Měsíc svítil do jeho velkých vystouplých očí a na řady obrovských zubů v otevřené tlamě a lesknoucí se drápy na krátkých, silných předních končetinách.

S výkřikem hrůzy jsem se otočil a divoce prchal dolů po cestě. Za mnou zněl čím dál hlasitěji silný a těžký dech příšery, její kročeje byly blízko a já každým okamžikem čekal stisk jejích čelistí na svých zádech. Potom se náhle ozval praskot a já padal prostorem a všechno za mnou bylo v temnotě a klidu. Když jsem přišel k sobě, ucítil jsem strašný zápach. Natáhl jsem ruku do tmy a přejel po něčem, co mi připadalo jako velký kus masa. Nade mnou byl kruh hvězdného nebe. Vypadalo to, že ležím na dně hluboké jámy. Pomalu jsem se postavil, vrávorá

a cítil, že jsem vyřízený. S hrůzou jsem vzhlédl v očekávání strašlivé hlavy, která se ke mně sklání. Po zvířeti však nebylo ani stopy a shora jsem neslyšel žádný zvuk. Začal jsem osahávat své okolí a pokoušel se dostat ven.

Byl jsem v jámě se strmě stoupajícími stěnami, jejíž dno mělo asi sedm metrů v průměru a bylo pokryto velkými kusy masa. S potížemi jsem je překloupyl a zjistil, že uprostřed je vztyčen pevný kůl. Byl tak vysoký, že jsem rukou nedosáhl na vršek. Zdálo se, že je pokrytý tukem. Najednou jsem si vzpomněl, že mám krabičku zápalek a jednu z nich jsem hned zapálil a pak jsem konečně zjistil, kde to jsem. Byl jsem v pasti, kterou vytvořila lidská ruka. Kůl uprostřed byl asi tři metry vysoký, měl ostrou špičku a byl černý zaschlou krví zvířat, která se na něj nabodla. Pozůstatky, poházené po dně, byly zbytky obětí, které byly odříznuty, aby byl kůl připraven pro dalšího, kdo se na něj napíchne. Bylo jasné, že v tomto ztraceném světě žijí lidé. Aby získali maso, tak vyhloubili jámy, jako je tahle, s velkými bodci uvnitř. Jámy byly vyhloubené na pěšinách, vyšlapaných zvířaty a otvory byly přikryty větvemi a listím, aby do nich zvířata padala tak, jako já. Jen díky milosrdenství božím jsem minul ostrý kůl a dopadl přímo na dno.

Svažující se stěny by pro mne nebyl problém zdolat, ale jak jsem mohl vědět, že na mne ta strašná příšera nečeká v nejbližším křoví? Vzpomněl jsem si, jak jsem někde četl, že dinosauři, přesto, že byli mohutní, tak měli jen malý mozek. Neměli důvod přemýšlet. Pokud je to pravda, pak zvíře, které mne honilo, nemá dost inteligence, aby počkalo a sledovalo, jestli

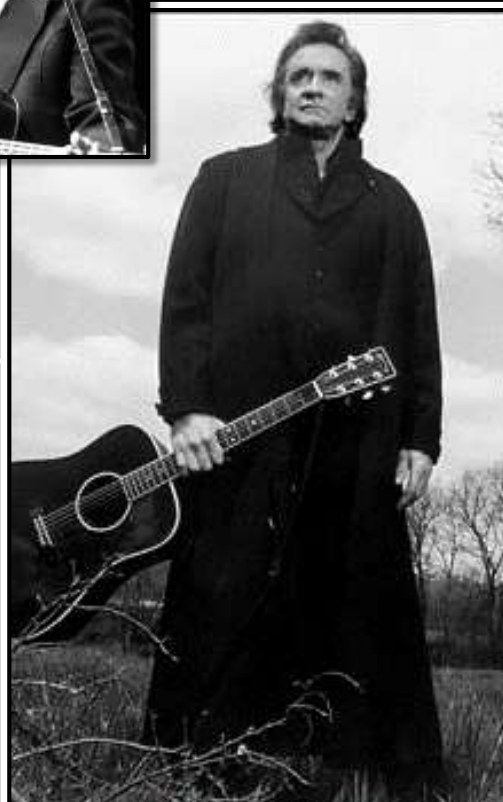
se znovu objevím. Byla to šance, které jsem se chopil. Pomalu jsem vyšplhal na okraj jámy, vystrčil hlavu a rozhlédl se. Hvězdy bledly a nebe začalo světlat. Studený jitrní vítr mi příjemně vál do tváře. Svého nepřítele jsem neviděl ani neslyšel. Pomalu jsem vylezl ven a chvíli seděl na zemi připraven skočit do zpět do jámy, kdyby se objevilo nebezpečí. Po chvíli jsem sebral odvalu a kradl se po pěšině, kterou jsem přišel. Cestou jsem sebral svou zbraň a brzy nato jsem našel potok, který mě vedl. Tak jsem se s mnoha vyděšenými pohledy, vrhanými za záda, vracel domů. **/PŘEVZATO/**

„MUŽ V ČERNÉM“ JOHNNY CASH

12. září to bylo 15 let, co odešel do hvězdného nebe „MUŽ V ČERNÉM“, který svými písničkami ovlivnil celou řadu „countrymenů“ nejen v Americe.

JOHNNY. R. CASH (26. února 1932 Kingsland, Arkansas – 12. září 2003 Nashville) byl americký zpěvák, kytarista a skladatel. Proslul především díky country, ale svým rozsahem patřil i do dalších žánrů. Podle mnoha hudebních kritiků se stal jedním z nejvýznamnějších amerických zpěváků dvacátého století.

Byl dobře znám nejen svým černým oblečením a skromným pozdravem při zahajování svých koncertů „*Hello, I'm Johnny Cash*“ ale je i držitelem mnoha ocenění. Má hvězdu na Hollywoodském chodníku slávy a stal se nejmladším umělcem, který byl uveden do Country Music Hall of Fame.

Téma mnoha Cashových písní, především pak těch z konce kariéry, byl smutek a bolest, ale také naděje a vykoupení.

INDIÁNKA POLOMENÝCH HOR

V Polomených horách si mohl letos vedle smečky vlků, stáda zubrů potkat i krásnou indiánku na koni, naši kamarádku Terku.

KIMBERLEY II

Ahoj kamarádi, mezi 2.6. - 2. 7. 2017 jsme si udělali další výlet do australských národních parků v Northern Territory a Western Australia. Ujeli jsme skoro 10.000 km, z toho 3.700 km po off-road cestách (hlína, kamení, písek, brody). Duší a šéfem výpravy byl Štefan, který vše vymyslel a naplánoval. Bydlí v osadě Andamooka, kde se těží opály, ale sraz jsme si dali

v Adelaide. První přijel Petr ze Sydney, pak Pepa a Lea z Melbourne. Z Brisbane přiletěla Pelda a všichni jsme pak přespali u Franty a Vilky v Adelaide. Z Česka ještě přiletěla Věra, kterou na letišti vyzvedl Štefan. Nesmím zapomenout na dalšího člena výpravy Petra - Dědka ze Sydney, se kterým jsme se setkali později v Matarance, 3.000 km od Adelaide. Bylo to dohromady 9 lidí v 5 ti autech. Všechna auta musela být 4x4, aby zvládla tuto náročnou cestu.

První cesta vedla z Adelaide do Andamooky cca 550 km. Tam jsme přespali v zajímavém Štefanově domě. Dům má, kvůli stále velkému horku a prachu, dvě poschodí do podzemí. Po uvítací, společné večeři jsme další den vyrazili z Andamoky po off-road cestách, směrem na Mataranku. Cesta trvala 3 dny a 3 noci, při kterých jsme si užili pěknou zimu. Teplota se pohybovala kolem -3°C. Většinou jsme přespávali v divoké přírodě a večery jsme trávili u táborových ohňů s nádhernou oblohou plnou hvězd, kde dominoval Jižní Kříž. Za Alice Springs se již začalo oteplovat a

po příjezdu do Mataranky bylo již nádherné teplo. V Matarance jsme se ubytovali v kempu na dva dny. Bylo to hlavně proto, abychom si užili tepla a termálních potoků, které tam protékají a také jsme zde čekali na Petra - Dědka. Ten se k nám druhý den připojil. Jel za námi z New South Rock a za 4 dny najel 3.500 km. Cílem naší cesty bylo jedno zajímavé místo na

Drysdale River ve Western Australia. Ale než jsme tam dojeli, museli jsme projet městečkem Katherine ve state Northern Territory, přejet hranici do státu Western Australia a pokračovat do města Kununurra. Zde bylo nutné doplnit jak palivo do aut, tak i jídlo, neboť zde končí civilizace i asfaltová silnice. Dál se jede již jen po off-road cestách. V Kununure jsme si koupili i vstupenku do všech národních parku ve Western Australia. Off-road cesty se moc neupravují, a tak se doporučuje odpustit pneumatiky na 20atm. Zde jsme též zjistili, že místo kam chceme jet, je Aborigines území a potřebujeme povolení pro vstup. Toto povolení jsme si mohli vyřídit pouze v osadě Kalumburu, která je vzdálena asi 600 km od Kununury, po off-road cestách. Do Kalumbury jsme dojeli v neděli v poledne. Aborigines starosta měl zavřeno a ani v pondělí neúřadoval, protože byl státní svátek. Po dlouhém debatování jsme nakonec dostali, od Aborigines stařešiny, ústní povolení pro vstup na jejich území s tím, že poplatek zaplatíme při zpáteční cestě. Když jsme jeli již po Aborigines území směrem k

řece Drysdale, zastavila nás Aborigines rodina, která byla překvapena, co tam děláme. Zjistili jsme, že jsou to majitelé pozemku. Otec rodiny se jmenoval Augustin. Ze začátku to vypadalo tak, že nejspíš pojedeme nazpět, ale diplomat Štefan mu naší situaci vysvětlil, a když vstoupilo do dohadování i několik plechovek s pivem, Augustin se rozzářil

a dovolil nám jet dál. Se starostou si to prý vyřídí sám, protože tohle je přece JEHO území. S úsměvem se s námi rozloučil a my jsme asi po hodině jízdy šťastně dorazili k vytoužené řece Drysdale. Našli jsme si krásné místo na břehu řeky kde, jsme se asi na 5 dnů utábořili. Voda v řece se dala bez problémů pít, vhodná ale na

koupání nebyla, protože v řece byli krokodýli. Večer u taboráku jsme si udělali další plán naší, teď už pěší výpravy, která by měla trvat asi 3 dny. Ráno jsme si tedy sbalili batohy, spacáky, jídlo nějaké oblečení a dobré boty. Čekalo nás putování krajinou, kde nejsou žádné vyznačené cesty a nikdo z nás tam nebyl. Na výlet jsme vyrazili - Pepa, Štefan, Věra, Pelda, Vilka a Franta. Oba Petrové a Lea zůstali v táboře.

Procházeli jsme panenským územím, a protože jsme toto území neznali, drželi jsme se u řeky. Šli jsme hned po nádherných písčinych plážích s lagunami a palmami, hned po černých, rozervaných kamenech a přeskakovali nebo brodili jsme přes slepá ramena řeky, která se vytvořila, když byla řeka rozvodněna, nebo jsme šli husím pochodem po udusáných cestičkách, které ve vysoké, suché trávě vyšlapal zdivočelý dobytek aboriginského farmáře Augustina. Těžko se nám

popisuje rozmanitost, divokost a nádhera krajiny. Jen přiložené fotografie to dokážou lépe. Při jednom pochodu buší Franta, který šel většinou první, málem šlápl na černého hada - Black snake, který je hodně jedovatý. Měli jsme štěstí, že ležel na vyšlapané cestičce od krav a i přes to, že nás bylo šest, a dělali jsme dost hluku,

klidně si dál v pohodě ležel. Zřejmě spal a vypadal spíš, že je po něm. Ale když jsme se zastavili a fotili ho, nestačili jsme koukat, jak najednou rychle zmizel.

Asi po 12 km jsme toho měli všichni již dost a tak jsme se utábořili na písčném břehu řeky. Dřeva zde bylo všude spousta, a tak za chvíli již plápolal

krásný táborák. Měli jsme s sebou i rybářské načiní, a tak zatímco ženy připravovaly večeři, vyrazili chlapi chytat ryby. Zřejmě tam nikdo nikdy nechytal, protože ryby nám skákaly na háček dřív, než dopadl do vody. Byly to úplně rybářské žně. Ale jak se začalo stmívat, začali se přibližovat krokodýli. Asi očekávali, že jim také něco z našeho

úlovku necháme. Bylo jich asi 6 a byli nám skoro nadosah. Když jsme jednu rybu použili coby návnadu, jeden krokodýl se vydal za návnadou. Chvíli jsem ho škádlil a hodil jsem návnadu před něho. A pak jsem se nestačil divit, jak rychle vyrazil. Lapl návnadu a začal prchat. Tak jsem ho chvíli nechal a začal jsem se s ním přetahovat. No, dlouho to netrvalo, protože se háček vytrhl z návnady a bylo po souboji. Byli to sladkovodní krokodýli a neměli snad ani 2 metry. Večer u táboráku, když jsme baštili

pečené ryby, jsme se domlouvali, co podnikneme druhý den. Došli jsme k závěru, že bude lepší jít na denní túru jen nalahko, bez bágů a z místa našeho nocování udělat základnu, kam se zase večer vrátíme.

Ráno se ale k cíli naší cesty vypravili jen chlapi. Ženy zůstaly na místě. Odpočívaly a

pak připravovaly dřevo na večerní oheň a nějaké jídlo. Chlapi se trmáceli v horku několik hodin k vysokému, skalnatému břehu, který dál lemoval řeku. Tam někde byl cíl výpravy, který si Štefan vytyčil a kam jsme se chtěli podívat. Ale zjistili jsme, že skála pokračuje i za zatáčkou dál a my máme už málo času na

její prozkoumání a zároveň i na návrat. Museli jsme se otočit a vrátit se zpět. Vytyčeného cíle jsme tedy nedosáhli. Museli jsme myslet i na naše tři kolegy, kteří zůstali v prvním táboře u aut, a kterým jsme řekli, že se do tří dnů vrátíme. Z cesty tam, jsme měli poznatek, že je lepší odejít od písčitého břehu řeky až do míst, kde je terén tvrdší a pro chůzi lepší. Ale zase jsme se museli prodírat skoro dva metry vysokou, suchou trávou a neviděli jsme si pod nohy. Nejlepší bylo najít cestičku, kterou vyšlapaly krávy. Po ní cesta ubíhala rychle a tak kolem 15:30 jsme byli zpět. Ušli jsme asi 24 km. Rychle jsme se najedli a vyrazili chytat ryby. Krokodýli se již zase stáhli a očekávali, že jim zase něco nadělíme. Ale tento den již ryby tolik nebraly a kluky to přestalo bavit. Já (Franta) jsem to ještě zkusil na návnadu z čerstvé ryby. Už se stmívalo, když jsem ucítil velký záběr. Chvilí jsem to nechal a pak jsem cukl. Prut se ohnul a bylo jasné, že to bude parádní úlovek. Měl jsem hodně silný vlasec, a proto jsem si mohl dovolit začít rybu přitahovat ke břehu. Jaké bylo moje překvapení, když se u břehu, na háčku, objevil krokodýl! Zavola jsem ostatní na pomoc, neboť mladému se z vody moc nechtělo. Společnými silami jsme ho dostali na břeh. Pak přišlo na řadu velké focení, vytáhnutí háčku, pár pohlazení a šup s ním nazpět do vody. Nebyl žádný obr, ale podle odhadu tak 110-120 cm. I tak to byl pěkný závěr večera.

Další den ráno jsme se ještě za svítání sbalili a po zkušenostech z výpravy jsme již nešli kolem řeky, ale po pevnější půdě v buši. Cesta byla mnohem lehčí a trvala nám kratší dobu. S jedinou zastávkou na svačinu a odpočinek, jsme asi po 3 a půl hodinách chůze, přebrodili řeku v místě, které bylo hned naproti našemu kempu, kde nás naši přátelé očekávali. Udělali nám oběd a večer krásný táborák.

Následující den jsme se s tímto místem dost neradi loučili, ale museli jsme jet dál. Chtěli jsme ještě navštívit skvost Národního parku Kimberley – Mitchell Falls. Tento unikát je možno navštívit jen dvěma způsoby. Buďto jet autem 4x4 a vytrpět hodně špatnou, asi 600 km dlouhou cestu, nebo se na celý Národní park podívat z letadla.

My jsme zvolili, někteří již podruhé, nepohodlnou, ale dobrodružnou jízdu auty. Poblíž vodopádu jsme se ubytovali v divokém kempu. Z kempu cesta k samotnému vodopádu byla dost rozmanitá a trvala asi hodinu pěšky. Chvíli jsme šli po pěšině, chvíli přelézali kameny nebo jsme se brodili přes řeku, která vodopád tvořila. Byli jsme totiž

vlastně na skalách a vodopád byl pod námi. Celý vodopád byl totiž vidět pouze z jednoho, dost nepřístupného místa na skále. Když jsme se po kamenech na toto místo dostali, spatřili jsme úchvatný, třemi kaskádami tvořený vodopád. Nemohli jsme se dost vynadívát, a tak jsme stále fotili a fotili a fotili.

Další den jsme se domluvili, že se nebudeme vracet do Kununurry, a přes Simpson Desert domů, jak bylo v plánu, ale že si ještě užijeme tepla a pojedeme směrem na Derby až do Broome. Vyrazili jsme na cestu, stále po off-road a přesпали jsme opět v Drysdale Station. Po cestě do Drysdale Station jsme měli malou nehodu. (Franta a Vilka). Předjelo nás naše vlastní, zadní kolo. Naštěstí jsme jeli jako poslední a kolo uteklo ze silnice asi 500 m do buše. Auto byla propojena vysílačkami, a tak nám chlapi z ostatních aut přispěchali na pomoc. Asi za půl hodiny bylo kolo zpět a my mohli pokračovat v cestě dál.

Další pěkné místo na naší trase bylo Galvans Gorge v Mt. Barnett Station. Byla to

malá procházka ke krásnému, skalnatému útvaru, ze kterého padal vodopád do jezírka. V jezírku se dalo koupat a pěknou scénérii doplňoval vzrostlý baobab.

Další zastávka byla ve Windjana Gorge Národní park, který je tvořen ohromnými, pískovcovými skalisky s většími či menšími jeskyněmi, kaňony a

vodou vytvořenými reliéfy, se spoustou zelené vegetace, mezi kterými protéká řeka, na jejímž břehu se vyhřívali krokodýli. Asi o 50 km dál se pak nacházel další zázrak přírody, obrovská jeskyně Tunnel Creek. Tato obrovitá jeskyně ve tvaru tunelu byla asi 1.5 km dlouhá. Protékal jí potůček, a tak museli

několikrát brodit. Uprostřed jeskyně byla naprostá tma, a bez baterky bychom nejen neviděli úžasné krápníky, ale cesta dál by byla úplně nemožná. Konec tunelu ústí do volné přírody se skalou, na které byly aboriginské malby. Bohužel se dál jít nesmělo, a tak jsme museli brodit zase vodou a tmou zpět.

Další zajímavostí, blízko městečka Derby, byl obrovsky strom - baobab. Byl mohutný, s podélnou prasklinou a uvnitř byl dutý. Strom je chráněný a je majetkem Aboriginců a kuriózní na tom je, že jim dříve sloužil jako vězení. U stromu jsme se rozloučili s ostatními, kteří pospíchali do kempu v městečku Broome. My (Franta a Vilka) jsme ještě jeli do městečka Derby, kde jsme sháněli nějaké věci na auto, a při tom se nám podařilo od jednoho aborigince koupit levně, velice krásné, vyškrabováním zdobené plody baobabu. Noc jsme strávili opět v přírodě blízko městečka Broome.

Ráno jsme se zase připojili k ostatním a v Broome jsme zůstali dva dny. Broome je moderní, přímořské město v oblasti Kimberley s asi 15. tisíci obyvateli. Město žije turistickým ruchem a jsou zde též farmy, kde se chovají perlorodky. Má nádhernou, asi 22km dlouhou pláž, zvanou Cable Beach, s

bílým pískem s možností se projet po ní autem. Večer, při západu slunce, se po pláži prochází karavana velbloudů. Zde, v jedné hospůdce, při západu slunce, oslavil Petr – Dědek, spolu s námi své 70. narozeniny.

Následující den jsme se rozloučili se Štefanem a Věrou. Věře končila dovolená, a tak se museli vydat na dlouhou, zpáteční cestu. Na další cestu jsme se vydali i my. Těsně před

Derby jsme odbočili na Willare Bridge Roadhouse a asi za 60 km jsme zastavili u dalšího gigantu stromu baobab. Stál vedle silnice a u něho bylo odpočívadlo. Když jsme pod jeho ohromnou korunou posvačili, dostali jsme nápad ho změřit. K jeho obejmutí bylo potřeba 17 lidí s rozpaženýma rukama! Pak jsme pokračovali do Fitzroy Crossing, vzdálené od Broome 300 km. Bylo to malé městečko, na Fitzroy River, po které jsme se asi $\frac{3}{4}$ hodiny plavili na motorovém člunu. Viděli jsme opět zajímavé, různě zbarvené a vodou vymleté skály a na břehu řeky byli vidět opět sladkovodní krokodýli. Našli jsme zde i památník zakladatele "Fly doctor". Šli jsme i k hospodě "Černých" a "Bílých". V hospodě "Černých" jsme si vyfotili nápis: "*Vstup pouze v botách a v kosili*". Bylo to kvůli Aborigincům, kteří chodí bosí a bez košile, ale v hospodě se vždy opili a dělali výtržnosti. Aby jim nemusel být vstup zakázán, tak byly napsána tato cedulka.

Další skvost Austrálie na naší cestě byl Národní park Bungle Bungle Purnululu National Park. Zde jsme se ubytovali na dvě noci. Bungle Bungle se rozkládá přibližně na 450 km čtverečních. Je to neuvěřitelná hra červených černých barevných odstínů na pískovcových skalách, které připomínají obrovské, přírodní včelí úly. V těchto útvarech, které jsou 200 metrů

vysoké, jsou procházky mezi průrvami, místy jen 80 cm širokými, kde slunce vytváří neuvěřitelné, barevné obrazce. Jedna z nich se jmenuje Echidna (ježura) 500 m dlouhá a úzká se spoustou barevných odstínů, a váže se k ní pověst o papouškovi a ježuře. V dalším útvaru, zvaném Cathedral Gorge, byla obrovská jeskyně s krápníky a jezírkem. Viděli jsme i tři, vedle sebe jdoucí, kamenné slony, Elephant Rock. Bylo možné si vybrat jednu i několika denní túru kolem Piccanniny Creek. Večer jsme si tyto úchvatné útvary fotili i při západu slunce.

Druhý den ráno, chlapi museli trochu opravit Petrovo a Ley auto, které již další cestu nezvládalo a muselo se opatrně dostat co nejdříve na asfaltovou cestu, a dojet do servisu společnosti, která mu auto prodala, a garantovala, že jízdu v terénu vydrží. V Halls Creek jsme se s nimi tedy rozloučili. Oni odjeli směr Sydney, a naše další cesta vedla z Halls Creek po off-road do Top Springs. Zde jsme bláhově očekávali prameny a koupání, ale nic takového se nekonalo. No, alespoň jsme si zde zadarmo vyprali a povečeřeli v restauraci.

Ráno nás čekalo již jen 180 km po off-road a byli jsme na asfaltu. Další cesta vedla přes Alice Springs. Po projetí městem, a nákupech, jsme odbočili a najeli na hodně špatnou off-road cestu, která vedla ke skalnatému útvaru Chambers Pilar. Je to pískovcový útvar, ve tvaru pilíře, který je 350 milionu let starý a vzdálený od Alice Springs asi 180 km. V jeho blízkosti se tyčí ještě několik pískovcových útvarů, které vypadají jako mini Monument Waley, z amerických kovbojek. Odtud jsme se již do Alice Springs nevraceli, ale projeli jsme zkratkou na Stuart Hwy. To byli poslední km po off- road. Najeli jsme po nich úctihodných 3.428 km!

Další a poslední zastávka byla v Coober Pedy. Toto městečko je známé tím, že se zde nacházejí opály. První opál byl nalezen v roce 1915, a tak kam jen oko dohlédne, jsou vidět jen obrovské hromady suti z těžebních šachet. Střed městečka byl první, kde se kopalo, a tyto rozsáhlé, podzemní prostory se začaly postupně měnit v hotely, ubytovny a obchody s opály. Dokonce i kostel je zde pod zemí. Hodně turistů, toto zajímavé ubytování, využívá. Dokonce i část naší výpravy, Pepa, Pelda a Petr - Dědek, se nechali zlákat a ubytovali se tu. Ale já (Franta) a moje žena jsme odjeli za městečko a spali jsme v přírodě. Ráno, při společné snídani, jsme usoudili, že již máme toho čundrování dost, a že pojedeme domů, do Adelaide. Petr - Dědek se s námi rozloučil v Port Auguste a jel směrem na Sydney a do New South Rock. No a my jsme to vzali hopem a před večerí jsme byli v Adelaide.

Franta.

Z TRAMPSKÝCH PLACEK

100 LET TRAMPINGU VE FOTOGRAFIČE

MILOŠ KAPOUN – OBLUDA

ČÁST TŘETÍ / 1950 – 1960 /

V třetí části této unikátní foto výstavy najdeš celkem 1 26 koláží obsahujících velké množství archivních fotografií a ilustrací z pohnutých let padesátých. To vše je doplněno ukázkami z dobového tisku a to v kontextu doby, aby bylo vidět, s čím vším se tehdejší trampové museli potýkat. Mnohé z těchto fotografií ještě nebyly nikdy veřejně publikovány, pocházejí z různých starých osadních kronik a cancáků, z rodinných archívů. **TRAMPSKÝ MAGAZÍN**

POVSTAŇTE KAMARÁDI!

Pampeliško, ahoj!

T.O.S. COLORADO 7. – 9. 9. 2018

19. výroční potlach T.O.S. COLORADO v rodišti zejména „opilce Pivrnce,“ šerifa osady Mustanga a kreslíře Petra Urbana v Jizerských horách v Smržovce.

Ahoj trampové kamarádi,
tak a hurá na další potlach z Hlavního nádraží přes Radotín, kde měl Žabák tajnou schůzku s Policíí ČR a byl při tom de facto přistižen. No, Smržovka neměla chybu a to již z pátku na sobotu, kdy na 120 traperů doslova obsadilo nádraží vč. restaurace KUFR do ranních hodin a trampské hudební produkce cca 10 nástrojů. Flek nádherný a bylo znát, že si osada mákla, zejména šerif Mustang. Klobouk dolů!!! Při potlachu počasí perfektní a hudba ještě lepší. Především Samotář podal opět výkon! A mladých trampíků bylo taky hodně. No paráda. **NÁS NIKDO NEVYHUBÍ!**

Ahoj NANUK

POTLACH T.O. TACABAYA

V měsíci září tradičně vzplál i výroční oheň osady **TACABAYA** kousek od Chvalče, kde má osada nad vesnicí v kopcích své teritorium. **KANTOR.**

POTLACH JANKOVÉ ROKLE

Tento víkend jsme původně chtěli na osadu **WERWOLF**, kde byly šnečí závody, ale protože kamarád gurmán nám "sežral" zavodní stáj, tak jsme s Toulavým Vlkem vyrazily za písničkou do **JANKOVY ROKLE**, kde jak

známo je potlach o muzice a taky byl. Klidná a pohodová atmosféra doplněná prima muzikou, která se nesla osadou do časných ranních hodin, potěšila nejednoho trampa. „Šerifko Jindřiško, díky a je dobře, že se tvá slova z loňska **končím**, nenaplnila!“ **BORÁNEK**.

T.O. TYGRŮ
Roudnice n. l.

Zve Tebe a Tvé kamarády na
47. "CENTIV OHEŇ",
který vzplane
1.9.2018 ve 20:00 hod.
na ČERNĚVSKÉM KEMPu.

Případné soutěže proběhnou TENTÝŽ DEN,
od 16:00 hod.

TYGRŮ POTLACH

Tento víkend byl nabitý potlachy, ať to byl **25. SLOVENSKO-ČESKÝ**, šedesátka slavily **BÍLÉ SKÁLY** a na Pelechu byl zase oheň k **100. VÝROČÍ TRAMPINGU**, já jel za kamarády do Černěvsi na oheň roudnických **TYGRŮ**. Přes velký počet potlachů se u Labe sešlo pár kamarádu-dek, kteří se přijeli po roce setkat s osadou. Navíc tady nepršelo a bylo teplo. Tygři si to umí zařídit! Ahoj **BORÁNEK**.

VANDR DO ROVEREK

Naše „kočky“ otec a syn Rys a Kuba koncem prázdnin vyrazili na Hrádek a do skal v okolí Skalky. Na ranči jsem byl svědkem jejich velkolepé čundrovní přípravy a občas i přidal nějakou tu plodnou radu, protože otec a syn vyrazili ven společně po dlouhém čase, jak se zpívá v jedné staré čundrácké písničce. Klukům jsem těsně před jejich odjezdem slíbil, že za nimi vyrazím, jak jen to půjde. Jak jsem slíbil, tak jsem učinil.

V sobotu, když jsem se vrátil z práce, kde jsem hlídal zlobivé děti, jsem hodil bágel na záda a vyrazil do Blíževedel a dál na skalku, protože jako správný šerif jsem musel přeci jenom naší osadní „mládež“ zkontrolovat, aby nebyla, jak utržená od řetězu, hlavně teď v době páření, když nové svobody nečekaně nabyla!

Rys i jeho ryse Kuba byli v pořádku a já se zájmem poslouchal jejich vyprávění o bloudění za tmy na Hrádek z Úštěku a následné noci na nádvoří v tu dobu opuštěného hradu, kde kdysi Ďábel budoval chalupu a momentálně byl účasten na moři na rybolovu. */Později jsme se dozvěděli, že měl jen jediný úlovek! /*

Večer dokonce došlo i na velkolepé hraní a ještě větší déšť, a tak jsme pak složili své unavené „stárnoucí“ údy přímo na Skalce. Ráno po snídani a kávě jsme pak vyrazili za slunečních paprsků do skal na malou prohlídku. Kluci mě odvedli podél skal na starý camp JUNÁK, kde jsme úžasně poobědvali míchaná vajíčka. Rysovi se tradičně povedla. Po odpočinku jsme pak pomalu vyrazili domů a kluci na ranč, který se stal teď jejich domovem. Ahoj **Cipajs**.

A takhle jsme si zde žili!

Anička ochutnala všechny prameny...

Vzhůru do oblak.

EXPADICE OHARA

Řeka Ohře je pro nás letitou srdcovkou. Kelti jí dali název Ohara a my se na ní se železnou pravidelností vracíme, abychom zde s pádlem v ruce prožili stále nová dobrodružství. Letos jsme vyrazily dvě osady – HVĚZDIČKY a SEVERSKÁ DVOJKA 1979. Celou letní vodáckou akci s „carevnou“ jsme začali na narozeninách u Blaženky a od ní jsme pak udělali přesun do Dalovic na vrchní mlýn, kde jsme se na velice pěkném vodáckém tábořišti postavili naše ležení.

Času a vody v řece jsme měli velmi málo, ale i tak jsme navštívili „ruské“ Karlovy Vary, kde jsme lanovkou vyjeli na vyhlídku a navštívili motýlí svět. Po vodě jsme pak pluli dva úseky, které i přes málo vody a velmi teplé počasí, byly pěkné. Dědek dokonce provedl těžký souboj s řekou na provaleném jezu, kdy nám poté uplavalo pití. Lihuprosté bylo nenávratně pryč a náš toliko oblíbený „GUTAN“ /tonik a rum/ jsme našli a vylovili. Dědek se s řekou rval jako lev, aby hanba nezůstala na jeho rodině. Neptun byl ale tentokrát při nás! Babušku nechal Dědkův litý souboj velmi chladnou!

Druhé tábořiště jsme pak rozbali na spodním mlýně v Jakubově, kde tradičně naše plavby po Ohři končíme a večer pak sedíme v hospodě, kde nás

rádi vidí. Tentokrát jsme ale nehráli. Jinak z celé plavby si odnesl Johnny ze Soumraku další jméno Johnny Pěna, protože měl velký výhrady na nepěnu na svém pivu u mladé rusky mluvící šenkýřce, která se mu ze začátku moc líbila... Ahoj **Cipajs**.

Dravé přejeje na Hubertáku.

Pitný režim byl stále dodržován.

Při trošce snahy se dala "OHARA" zvládnout i na raftu.

Dědek se s Ohří bil, jako lev!

TRAIL STS VETERÁNI

Staří pánové z STS /podobnost s traktorovou stanicí je čistě náhodná/ nás pozvali do Jizerek, na svůj trail na krásnou hájovnu u rybníčku, a tak jsme s Kardem a Rysem vyrazili, abychom naše veterány svou přítomností potěšili.

Hájovnu jsme dle navigace Kardeho šťastně našli a hned po malém odpočinku při kávě a štrůdlu vyrazili do mírných kopců nedaleko naší základny. Počasí bylo parádní a trail taky. John nás zavedl na starou zděnou boudu na vrchol hory s názvem **ŠLAPAJDA**, kterou mají pronajatou trampové. Bouda tu stojí prej okolo sta let.

Večer jsme se pak slezli do hájovny a hráli do dlouhých nočních hodin nejen ten náš trampgrass. Ahoj **Cipajs**.

ŠESTERO TRAMPSKÉ KUCHYNĚ

1. Trampská kuchyně budiž nejlacinější ze všech kuchyní světa. Kaviár tedy ponecháme jako dezert chalupníkům na Volze. Luxusní potraviny raději ponecháme našim hotelům a restauracím, neb kromě luxusních cen pflíš mnoho inspirace nemají.
2. Trampská kuchyně používá potraviny lehce přenosné. Zkuste třeba zabalit do úesky meloun! I výběr potravin by měl být nápaditý. Víte dobře, že raději poneseíte láhev rumu, než balíček sušenek.
3. Trampská kuchyně by neměla být pflíš komplikovaná. Nevymyslíme si proto přípravu mramorové bábovky, pro kterou budeme v pátek stavět pec, v sobotu patlat na pařezu těsto, v neděli to upečeme a pojedeme domů. Bábovku sníme ve vlaku. Na druhou stranu, vařit v přírodě je úplně něco jiného než shánět doma po práci něco k snědku. Vafení je radost! Ať se vám nevytratí venku, ani doma.
4. Trampská kuchyně by měla nejen nasytit, ale uspokojit i oko strávníků. Co je platné lečo, které v ešusu, z dálky i z blízka, vypadá jako lejno.
5. V trampské kuchyni je třeba vždy počítat s tím, že k večeři s námi zasedne i osm kamarádů ze sousední osady. Mnohdy se věc spraví tím, že se do již hotového guláše přilijí další tři litry vody.
6. Trampská kuchyně by měla překvapit celý paďourský svět. A tak když vaříš, nemysli na nic jiného!

Tony Linhart

Dobrou chuť kamarádi! Ahoj.

RYCHLÉ ŠÍPY VE STÍNADLECH TO VŘE

MRTVÝCH SE BÁT
NEMUSÍME, TO SPÍŠE TĚCH
ŽIVÝCH, CO PO NÁS TAM
NĚKDE VZADU PASOU

PROBOHA, TADY POCHOVÁVALI MRTVÉ
MNICHY! TEĎ SE FAKT BOJÍM!!!

JE TADY KLUBOVNA
RYCHLÝCH ŠÍPŮ?
NESTOJÍME O TO, ABY
NÁM NĚKDO STRKAL
NOS DO NAŠÍCH VĚCÍ.
NEPŘEJEME SI TO!!!

ŘÍJEN

Po	1.	8.	15.	22.	29.
Út	2.	9.	16.	23.	30.
St	3.	10.	17.	24.	31.
Čt	4.	11.	18.	25.	
Pá	5.	12.	19.	26.	
So	6.	13.	20.	27.	
Ne	7.	14.	21.	28.	

© SEVERSKÁ DVOJKA 1979